

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D., v právní věci **žalobkyně: A. V.**, bytem „X“, proti **žalované: České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem v Praze 5, ul. Křížová č. p. 25, PSČ 225 08, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 7. 2013, č. j. „X“, o invalidním důchodu,**

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou, která byla podána v zákonem stanovené lhůtě, ve znění jejího doplnění, jež soud obdržel dne 24. 9. 2013, domáhala přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 25. 7. 2013, č. j. „X“, o invalidním důchodu, kterým žalovaná rozhodla zamítavě ve věci námitek žalobkyně proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 5. 2013, č. „X“, kterým žalovaná jí žalovaná zvýšila od 31. 3. 2013 invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně invalidní důchod na invaliditu třetího stupně podle ust. § 56 odst. 1 písm. d) a ust. § 41 odst. 3 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), s tím, že výše invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně činí 13.976,-Kč měsíčně.

Ve stručné žalobě uvedla, že žalobou prvoinstančním rozhodnutím ze dne 28. 5. 2013 jí byl přiznán invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně v nižší výši, než v jaké pobírala v roce 2010. V roce 2010 jí totiž byl přiznán invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně v částce 18.568,-Kč, přičemž v prosinci 2010 jí byl tento důchod valorizován na částku 19.268,-Kč měsíčně. Dále žalobkyně uvedla, že na základě udavačského dopisu jí ovšem byl v roce 2011 dosud pobíraný invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně změněn na invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně, třebaže se zdravotní stav žalobkyně v žádném případě nezlepšil. K tomu žalobkyně podotkla, že bohužel se v té době proti rozhodnutí žalované z roku 2011 neodvolala. Nyní žalobou napadeným rozhodnutím byl žalobkyni sice opět přiznán invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně, nicméně toliko v částce 13.976,-Kč. S takto stanovenou výší důchodu žalobkyně však kategoricky nesouhlasí, když žalobou

napadené rozhodnutí považuje za diskriminační a stát jí jako postiženou tímto způsobem okrádá.

V doplnění žaloby, které soud obdržel dne 24. 9. 2013, žalobkyně uvedla, že v předmětném soudním řízení toliko nesouhlasí s výší jí přiznaného invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně, a to vzhledem k tomu, že nová právní úprava, podle které byl výpočet důchodu proveden, je zvrácený a cíleně ji okrádá. Pro žalobkyni je neakceptovatelné, aby za situace, kdy jí na určitou dobu určitý lék pomohl ke zlepšení zdravotního stavu, a proto jí byl přidělen invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně, a poté dojde opět ke zhoršení jejího zdravotního stavu, v důsledku čehož opět pobírá invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně, jí byl vyměřen nižší invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně, než jaký v minulosti pobírala.

Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě zrekapitulovala, jaké dávky důchodového pojištění počínaje od 31. 3. 2009 a konče vydáním žalobou napadeného řízení, kdy naprosto nijak nerozporovala skutková tvrzení uváděná žalobkyní. K věci uvedla, že v předmětném případě byla výše invalidního důchodu stanovena s ohledem na ust. § 41 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění a čl. II. bod 3 písm. d) zákona č. 220/2011 Sb. K datu změny invalidity, tj. k 31. 3. 2013, činila procentní výše invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně 8.734,-Kč, přičemž po vynásobení koeficientem 1,3333 činí výše procentní výměry invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně 11.646,-Kč. Vedle toho základní výměra činí 2.330,-Kč, takže celková výše důchodu v případě žalobkyně činí 13.976,-Kč. Z tohoto důvodu žalovaná setrvává na svém žalobou napadeném rozhodnutí a navrhuje zamítnutí žaloby.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 4. 12. 2013 žalobkyně zdůraznila, že je pro ni nepřijatelné, aby pokud jí byl již jednou přiznán invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně a posléze došlo nejprve ke změně její invalidity na druhý stupeň a pak opět na třetí stupeň, pobírala v současné době invalidní důchod o 4.000,-Kč měsíčně v nižší výši, než když pobírala invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně. Žalobkyně odmítla, aby nesla negativní dopady nesmyslných legislativních změn v oblasti důchodového pojištění v podobě tzv. malé důchodové reformy a je přesvědčena o tom, že stát jí tímto cíleně okrádá o část invalidního důchodu. Žalobkyně dále vyjádřila přesvědčení, že pokud již jednou pobírala invalidní důchod ve třetím stupni ve výši cca 18.500,-Kč, aby posléze, kdy jí byl opětovně přiznán invalidní důchod ve třetím stupni, pobírala s několikaletým odstupem invalidní důchod ve výši jen cca 13.900,-Kč.

Při tomtéž ústním jednání před soudem pověřená pracovnice žalované setrvala na požadavku zamítnout žalobu pro nedůvodnost s poukazem na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a také písemné vyjádření žalované k žalobě.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal podle části třetí dílu prvního hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba z hlediska jediné uplatněné žalobní námitky, a to nesouhlas žalobkyně s výpočtem jí přiznaného invalidního důchodu, který učinila žalovaná, není jakkoliv důvodná, neboť žalovaná při výpočtu invalidního důchodu žalobkyně pro invaliditu třetího stupně postupovala zcela v souladu se zákonem č. 155/1992 Sb. - zákonem o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů.

V daném případě nebylo mezi žalobkyní a žalovanou žádného sporu o skutkových okolnostech daného případu, který je náležitě zachycen ve správním spise, který soudu předložila žalovaná. Soud tak vycházel z nesporného faktu, že od 31. 3. 2009 byl žalobkyni přiznán částečný invalidní důchod ve výši 7.636,-Kč měsíčně, který byl od 1. 1. 2010 změněn na invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně ve smyslu čl. II. bodu 8 zákona č. 306/2008 Sb. Dále soud vycházel z nesporného faktu, že od 17. 6. 2010 byl žalobkyni přiznán invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně ve výši 10.369,-Kč měsíčně. Dále soud vycházel z nesporného faktu, že žalobkyni byl od 2. 9. 2010 přiznán invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně ve výši 18.568,-Kč, přičemž od 10. 12. 2011 byl žalobkyni tento invalidní důchod snížen na invaliditu druhého stupně ve výši 10.749,-Kč měsíčně. A konečně soud vycházel z nesporného faktu, že žalobkyni byl od 31. 3. 2013 opětovně přiznán invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně, kdy žalobkyně byl vyměřen invalidní důchod ve výši 13.976,-Kč. Žalobkyně v předmětné věci nesouhlasí „pouze“ s výší opětovně vyměřeného invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně, a to ve výši 13.976,-Kč, když v roce 2010 její invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně dosahoval výše 18.568,-Kč.

Pro vyhodnocení předmětné žaloby je pak podstatná právní úprava výpočtu výše invalidního důchodu, která je obsažena v ust. § 41 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění a ze které vyplývá, že při změně stupně invalidity se nově stanoví výše invalidního důchodu, a to ode dne, od něhož došlo ke změně stupně invalidity. Nová výše procentní výměry invalidního důchodu se pak stanoví jako součin výše procentní výměry invalidního důchodu, která náležela před provedenou změnou stupně invalidity a koeficientu, který se vypočte jako podíl procentní sazby výpočtového základu za každý celý rok doby pojištění uvedené v ust. § 41 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, která odpovídá novému stupni invalidity, a procentní sazby výpočtového základu za každý celý rok doby pojištění uvedené v ust. § 41 odst. 2 téhož zákona, která odpovídá dosavadnímu stupni invalidity, s tím, že tento koeficient se stanoví s přesností na 4 platná desetinná místa.

Dále pro vyhodnocení předmětné žaloby má klíčový význam skutečnost, že žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí zvyšovalo invaliditu žalobkyně z druhého stupně invalidity na třetí stupeň invalidity, což jinými slovy znamená, že za dosavadní stupeň invalidity je třeba v případě žalobkyně brát invaliditu druhého stupně. V této souvislosti soud podotýká, že je naprosto podružné, na základě jakých skutečností došlo ke snížení invalidity žalobkyně pro invaliditu třetího stupně na invaliditu druhého stupně počínaje od 10. 12. 2011, jak soud uvedl výše, když pro daný případ má relevanci to, že tak bylo učiněno na základě pravomocného rozhodnutí ze dne 8. 11. 2011, č. „X“, které žalobkyně nenapadla řádným opravným prostředkem, jak vyplývá z obsahu správního spisu.

Taktéž pro vyhodnocení předmětné žaloby má zásadní význam kogentní díkce čl. II bodu 3 věta druhé zákona č. 220/2011 Sb., kterou žalovaná musela v rámci své rozhodovací činnosti aplikovat, podle které mj. platí, že pokud vznikl nárok na částečný invalidní důchod před 1. 1. 2010 a v období od 1. 1. 2010 do 31. 12. 2011 došlo ke změně stupně invalidity z prvního stupně na druhý nebo třetí stupeň invalidity a poté z třetího stupně na druhý stupeň invalidity, a po 31. 12. 2011 dojde ke změně stupně invalidity, a to ze druhého stupně na třetí

stupeň, použije se při stanovení nové výše procentní výměry invalidního důchodu koeficientu 1,3333. Tato právní úprava se při výpočtu invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně ze stávajícího druhého stupně počínaje od 31. 3. 2013 na žalobkyni vztahuje proto, že žalobkyni již od 31. 3. 2009, tj. před 1. 1. 2010, vznikl nárok na částečný invalidní důchod, který se následně považuje za invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně, kdy v období od 1. 1. 2010 do 31. 12. 2011, a to konkrétně od 17. 6. 2010, došlo ke změně stupně invalidity z prvního stupně na druhý stupeň, následně od 2. 9. 2010 ke změně stupně invalidity z druhého stupně na třetí stupeň a poté od 10. 12. 2011 ke snížení stupně invalidity třetího stupně na druhý stupeň. Z tohoto důvodu žalovaná nepochybila, pokud při výpočtu výše procentní výměry invalidního důchodu použila koeficient 1,3333, neboť tento postup, od něhož se žalovaná jakožto správní orgán v rámci své úřední činnosti nemohla jakkoliv odchýlit, byl zcela v souladu s čl. II bodu 3 věty druhé písm. d) zákona č. 220/2011 Sb.

K vlastnímu výpočtu výše invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně soud uvádí, že před provedenou změnou stupně invalidního důchodu na třetí stupeň činila procentní výměra invalidního důchodu pro invaliditu druhého stupně 8.734,-Kč měsíčně, takže po vynásobení této částky koeficientem 1,3333 činí výše procentní výměry invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně částku 11.646,-Kč. K této částce je nutno připočíst ještě základní výměru invalidního důchodu, která jednotně činí 2.330,-Kč a kterou je povinna žalovaná respektovat, a proto výše invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně v případě žalobkyně dosahuje částky 13.976,-Kč. Na základě právě uvedeného soud uzavírá, že výše invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně byla žalobkyni vypočtena v souladu s platnou a účinnou úpravou, která byla pro žalovanou stranu závazná.

Pro úplnost soud doplňuje, že neshledal, že by právní úprava obsažená v zákoně č. 220/2011 sb., byla vůči žalobkyni nepřipustně diskriminující, jak namítala žalobkyně, neboť jejím hlavním smyslem bylo mj. zajištění ochrany rovného postavení pojištěnců s důchody vyměřenými před a po datu účinnosti zákona č. 220/2011 Sb., který sjednocuje důchody do jednoho institutu s rozdělením na tři stupně invalidity. Soud má za to, že zákon 220/2011 Sb. legitimně a ústavně komforním způsobem zabráňuje u pojištěnců, u nichž vzniká nárok na invalidní důchod po datu účinnosti tohoto zákona a u nichž lze do budoucna očekávat, že budou majoritní skupinou, aby jejich výměra důchodů nebyla nepoměrně nižší, než u stávajících poživatelů invalidních důchodů, tím že nastavuje rovné postavení mezi pojištěnci s důchody vyměřenými před a po datu účinnosti zákona č. 220/2011 Sb.

S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soudu tedy nezbylo než žalobu vyhodnotit z hlediska uplatněné žalobní námitky týkající se vyměřené výše invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a ani náklady nepožadovala a žalované náhrada nákladů řízení nepřisluší, přičemž ani ona náklady neuplatnila.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na

sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 4. prosince 2013

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová